

Ք Ր Ւ Ս Տ Ո Ս Մ Ն Ա Ւ Ե Ւ Յ Ա Յ Տ Ն Ե Յ Ա Ւ

ՀԽԸ

«Եւ Բանն մարմին եղեւ եւ բնակեաց ի մեզ»:

Գրագիտուի Սեւմա Լակերոյֆ, իր «Կայսեր Տեսիլք»ը Ծննդեան պատմութեան մէջ, կը նկարագրէ թէ ինչպէս Օգոստոս Կայսր, երբ օր մը զոհ մատուցանելու համար կը բարձրանայ Կապիտոլիոն, Հռոմի սրբազան լեռը, հոն՝ լերան գագաթը իրեն սպասող մի քանի ծերակուտականներ, շողոքորթելով կ'ըսեն անոր թէ ինք էր յարմարագոյն աստուածը պաշտուելու այդ լերան բարձունքին: Սակայն քիչ անդին կանգնած պառաւ գուշակ մը յառաջանալով դէպի կայսրը, մէկ ձեռքով կը բռնէ անոր թեւը եւ միւսով ցոյց տալով հեռաւոր Արեւելքը, կ'ըսէ. «Դիտէ՛ք»: Յանկարծ կամարակապ երկինքը բացուելով կայսեր նայուածքը կը ճամբորդէ ու կը հանգչի աննշան քարայրի մը մէջ, ուր կ'երեւին մի քանի հովիւներ եւ մանկամարդ կին մը ծունկի եկած մսուրի յարդի դէզին վրայ քնացող նորածին մանուկի մը առաջ:

Պառաւ գուշակը մագիւններու նմանող իր մատներով ցոյց կու տայ անմեղ մանուկը եւ զիլ ու արհամարհական քրքիջով կը պոռայ. «Ողջո՛յն ո՛վ կեսար, ա՛յս է Աստուածը, որ պիտի պաշտուի այս Կապիտոլիոնի վրայ»: Ապա կարծէք երկրագունդին ամէն կողմէ լսողը ձայնով կը գոռայ. «Կապիտոլիոնի այս բլրան վրայ պիտի պաշտուի միայն աշխարհի Փրկիչը՝ Բրիստոս, եւ ոչ թէ թոյլ ու տկար սահկանացու մը...»: Որուն վրայ Օգոստոս խստիւ կ'արգիլէ շինութիւնը իրեն ձօնուած տաճարին, որուն փոխարէն սակայն կառուցել կու տայ նորածին Աստուած-Մանուկին նուիրուած սրբարան մը, ու զայն կը կոչէ «ԽՈՐԱՆ ԵՐԿԻՆՔԻ»:

2000 տարիներ առաջ, ի լրումն ժամանակի, Ծննդեան այդ առաջին գիշերը, յափտեանական եւ բազումողորմ Աստուած, իր համապարփակ գութով մուտք գործեց մարդկային պատմութեան մէջ: Ան խոնարհեցաւ Բեթղեհէմի ամենահամեստ եւ անհիւրընկալ երդիքներէն մէկուն տակ եւ ինքզինք հանդերձեց մեր մարդկային անգոր ու խղճի մարմնով: Բեթղեհէ՛մ, Տուն Հացի, եւ ծնող Մանուկը կու գար դառնալու «Կենաց Հացը», «...Եւ Բանն մարմին եղեւ եւ բնակեաց ի մեզ ...» (Յովհ. 1:14): Այսպէսով՝ Աստուած,

այս նորածին Մանկան, Բանին, Խօսքին, իր մեծագոյն եւ ամենաբաղոյր պատգամին միջոցաւ կու գար հաղորդակցիլ այս աշխարհին հետ: Աստուածորդին իջեանին մէջ տեղ չգտաւ եւ անցի ետքն ալ տեղ պիտի չգտնէր Հրէաստանի մարդոց սիրտերուն մէջ, որուն համար ալ զինք խաչ պիտի հանէին:

Թող վարկեանի մը համար, սիրելի հայորդիներ, թոյլ տանք մեր երեակայութիւններուն հանգչելու նորածին Հրաշք-Մանկան մսուրին մէջ, որ շրջապատուած է անոր պատանուի մայրով, իր խօսեցեալով, հովիւներով եւ Արեւելքէն տակաւին նոր ժամանած նոր մոգերով եւ թող հոգիի աչքերով նայինք մսուրին մէջ հանգչող անմեղութեան եւ բարութեան մարմնացում եղող այդ Նորածին Մանկան եւ երեակայութեամբ հաշուենք անհամար հետետրոյնները Աստուածորդւոյն եւ թէ քանի՜ հոյակերտ տաճարներ ու եկեղեցիներ, վանքեր եւ մենաստաններ ձօնուցան իր անունին. ահա՛ ասոր մէջ կը կայանայ հրաշքը այդ համեստ մսուրին:

«Եւ Բանն մարմին եղեւ...». մարդացեալ Աստուծոյ այդ խորհուրդին, փառքին եւ մեծութեան ետին կայ տրոփող մարդկային սիրտ մը, ամենանուրբ եւ քնքշող զգացումներով լեցուն սիրտ մը, որ պիտի գար անցնելու մարդկային մտքի եւ մարմնի բոլոր փորձութիւններէն եւ յաղթելու անոնց, ան պիտի հալածուէր, տառապէր եւ չարչարուէր եւ մարդկային մեղքերուն գումարը առնելով իր անձին վրայ պիտի տար զոհողութեան գերագոյն օրինակը, ահա ա՛յս է գլխաւոր դասը մսուրին եւ Խաչին, որ մենք կը փորձենք մոռնալ, եւ որ այսօր ամէն ժամանակէ անցի Ծննդեան այս սուրբ տօնին Ան՝ որ եկաւ բառնալ զմեզս աշխարհի: Եւ Հրաշք-Մանուկը, որ այսօր դարձեալ կը ծնի մեր հոգիներուն մէջ, ինքնին ամբողջական խորհուրդն է ու մարմնացումը սիրոյ եւ խաղաղութեան: Ու կրօնք մը, սիրելի հաւատացեալ հայորդիներ, որ մեզի կը ներկայանայ Բեթղեհէմի ծնունդի պատկերով եւ Ս. Երրորդութեան յղացքով, կը դառնայ միայն գերազնացօրէն մարդկային եւ ընկերային, առանց երբեք հինալու ալնքան

ատեն որ մարդկությունը ունի բարձրագույնին ըմբռնման կարողությունը:

Ու այս օրերուն, Միջին Արեւելք կ'ապրի տագնապի ու արհմիջ օրեր, երբ կարգ մը մոլեռանդներու կոյր եւ լոյծ հաւատքը միացած իրենց խաւար ու բիրտ ոյժին, կու գան քանդել ուրիշներու կեանքը գեղեցկացնող հոգեկան արժէքները: Ու այս գիշեր մենք՝ քրիստոնեաներս, կրկին անգամ կը դիմենք մարմնացեալ Աստուծոյն, ձայնակցելով երկնային մարմիններուն եւ կը կրկնենք. «Ի յերկիր խաղաղութիւն եւ ի մարդիկ հաճութիւն»: Ո՛չ մէկ ատեն Միջին Արեւելքի բնակչութիւնը ունեցած է այսքան լլկիչ մտահոգութիւն եւ տառապանք, արցունք եւ արին եւ այս բոլորը իրմէ՝ իրեն: Կ'ապրինք գահավիժող ու դէպի անդունդ դիմող երկփեղկուած հակասութիւններով աշխարհի մը մէջ, ուր մարդ արարածը այլեւս զրկուած է ո՛չ միայն ֆիզիքական այլ նաեւ հոգիի ու մտքի ապահովութենէ, կ'ապրի սարսափի եւ արհաւիրքի աշխարհի մը մէջ, ուր կարծէք մարդկութիւնը այլեւս կ'անցնի բարոյական հոգեվարքէ մը, նման այն օրերուն՝ երբ քսան դարեր առաջ հին աշխարհը կ'անցնէր նոյն բովէն, սակայն որուն կու գար Աստուածորդին բերել անոր փրկութիւնը: Այն ինչին որ ականատես կ'ըլլանք այս օրերուն, կրկնութիւնն է նոյն ահաւոր պատկերին՝ միայն աւելի ահագնացած չափանիշերով: Այս մեր աշխարհը, որ տակաւին կազմութեան մէջ է, ունի իր տարբեր արժէքափէրը, ուր անասնացած մարդը՝ ապափնած իր խեռ դատողութեան եւ կրօնքին, ցեղն ու ֆիզիքական բիրտ ոյժը կը գերադասէ իրականացնելու իր անմարդկային եւ անկրօն ձգտումները, անտեսելով Աստուածայինը: Մարդիկ՝ որոնք փոխանակ սիրով եւ փոխադարձ յարգանքի կը նախընտրեն պատեղազմը, նախձիրն ու արիւնը: Դժբախտութիւնը հոն է, որ տակաւին չգտնուեցաւ Արաբ ղեկավար մը, կրօնական թէ՛ քաղաքական, որ քաջութիւնն ու առնականութիւնը ունենար հրապարակաւ եւ ի լուր աշխարհի պախարակելու դժոխքի այս ծնունդները: Եւ այսօր, ամէն ժամանակէ աւելի մարդկութիւնը կարիքը ունի Սիրոյ, Խաղաղութեան եւ Արդարութեան Նորածին իշխանին, որուն մարմնացումը պիտի գար դառնալու մարդուն աղարտուած նկարագիրը հաւաստակշռող յայտարարը. Սէր, Արդարութիւն եւ Խաղաղութիւն, այն երեք անբաժան եզրերն էին, որոնց վրայ Աստուածորդին պիտի գար հիմնելու իր յափտենական թագաւորութիւնը:

Այս գիշեր մարդացող Աստուծոյ փառքին, մեծութեան եւ խորհուրդին ետին կայ տրոփող, իրա՛ն մարդկային սիրտ մը, որ կը զգայ ու կ'ապրի մեր ցաւերն ու վիշտերը: Եւ այս սուրբ գիշերուան մէջ ծնող Աստուած-Մանուկը, սիրելի հայրորդիներ, քաջ ծանօթ է մարդկային մեր

տուայտանքներուն եւ տկարութիւններուն, բան մը, որ մեզ կը թելադրէ թէ կարելի չէ բաժնել Բեթղեհէմի եւ Գողգոթայի մտորի եւ խաչի ժամանակին ու իմաստին մէջ, որովհետեւ, Ան, ո՛չ միայն իր խոնարհ ծնունդով այս սուրբ մտորին մէջ, այլ նաեւ իր անցած ամօթանքի, տառապանքի, չարչարանքի, մահուան եւ յարութեան միջոցաւ եղաւ Փրկիչը աշխարհի:

«Եւ Բանն եղեւ մարմին եւ բնակեաց ի մեզ», աւետարանները կու գան մեզի հաւատիացնելու թէ այս աշխարհի վրայ վերջին խօսքը այլեւս մեղքին եւ անոր վիժակներուն ու բախտախնդիրներուն չի պատկանիր եւ թէ Երկնաւոր Տօր Աստուածային սիրոյ կրակը, որով, Միածին Որդին գիտցաւ հրդեհել մարդոց սիրտերը, այլեւս երբեք պիտի չմարի, եթէ մենք միշտ նայինք դէպի Բեթղեհէմ, ուր սկսաւ Խաչի բուն ճամբան: Սուրբ Ծննդեան առաջին այդ գիշերը, երբ Աստուծոյ խօսքը մարմին ու կերպարան առաւ, այսօր դարձեալ պիտի մարմին առնէ մեր հոգիներուն եւ սիրտերուն մէջ, եթէ շարունակենք նայիլ եւ տեսնել Բեթղեհէմի երկնակամարը բռնկեցնող լուսաշող գիսաստղը:

Ժողովուրդ Հայոց, որ ի սփիւռս աշխարհի եւ մանաւանդ ի Սուրիա, Լիբանան, Իրաք եւ Յորդանան, դուն դարերով հաւատացած ես եւ տենչացած խաղաղութեան, արդարութեան եւ մանաւանդ սիրոյ, քաջ գիտնալով թէ միայն ասոնց ներկայութեան կարելի է իրագործել Աստուծոյ թագաւորութիւնը: Այս սուրբ գիշերին դարձեալ կը հնչեն զանգակներ Բեթղեհէմի, Միջին Արեւելքի անդոհին խառնելով իրենց քաղցր ու աներկային մեղեդին եւ այժմ կանգնած Սրբոց Յակոբեանց զինուորեալ Միաբանութեան անդամներուն հետ Ծննդեան այս վեհավայրին մէջ, կ'աղօթենք որ լոռն պատերազմները եւ դադրին յարձակումները թշնամիներուն, մանաւանդ Սուրիոյ եւ Իրաքի մէջ, ուր քրիստոնեաներ, մանաւանդ մեր հայ եղբայրներն ու քոյրերը կը տուայտեն մահուան, սարսափի, անորոշութեան եւ աւերի մէջ: Նոր Տարուան սեմին եւ այս Սուրբ Գիշերին կը խնդրենք Բարձրեալն Աստուծմէ որ իր հովանիին տակ անփորձ ու անվնաս պահէ Հայ ժողովուրդն ու մեր քրիստոնեայ եղբայրներն ու քոյրերը ամենուրեք: Ամէն

Բեթղեհէմ, 19 Յունուար 2015

Ն. Ա. Մ.

